

der deraf skulde flyde en mulig Forandring med Hensyn til Valgmaaden til Landstthinget. Jeg har tidligere for mit Vedkommende, da Spørgsmaalet om den nye Communallov forelaa, ubtryffeligt erklæret, at jeg var saa langt fra at være bange for noget Saadant, at jeg tværtimod vilde anfæe det for et Fremskridt, idet jeg holdt mig overbevist om, at den nye Valgmaade vilde bringe flere større Landeieendomsbesiddere og færre Embedsmænd tilstede i Landstthinget. Jeg anfaae nemlig det, at Landstthinget var overfyldt med Embedsmænd, for Noget af det, man meest kunde udsætte paa dets Sammensætning. Saaledes har altsaa min Stilling været til dette Spørgsmaal, og der kan ikke reises den Bebreidelse mod mig, at jeg skulde have været bange for eller skulde have udflydt denne Reform. Naar jeg nu spørger, om den nuværende Sammensætning af Landstthinget har vist sig at være fordærvelig, svarer man: Nei, det har den ikke. Selv Finantsministeren, der siger, at han forudsaae, at der vilde komme store Farer deraf, har ikke siden seet, at de ere indtraadte, men hvad er det da, der skulde gjøre, at man skulde forandre den? Man siger, at i Fremtiden vil der komme store Farer deraf, thi der er et vist Parti, som snart vil være overmægtigt i Landstthinget ved den nuværende Valglov, men det er dog ganske forunderligt at høre dette. De Herrer have ikke tidligere gjort sig Umage for at faae Valgmaaden til Landstthinget forandret, fordi de hidtil have haft Magten der, men naar der kommer et Tidspunkt, hvor det lader til, at de ikke længere kunne blive i Besiddelse deraf, ville de have den forandret, og hvorfor? Fordi de vedblivende ville være i Besiddelse af Magten. Det ligger i et Partis Natur, at det stiller sig saaledes, men det berettiger paa den anden Side ikke til at bebreide andre Partier, at de gaae frem paa samme Maade. Naar man siger, at Forholdet vil blive anderledes i Fremtiden, hvorpaa bygges man da denne Slutning? Siger man, at de to Partier, der ville rydde Rigsdagen afveien, ikke

have nogen Organisation, maa jeg bemærke, at intet Parti mere end de kan siges at være i Besiddelse af Talent til at organisere. Man seer jo, hvorledes de organisere sig af alle Kræfter, og de have netop Kræfter, som Menigmandspartiet savner, thi de have Penge, Kundstaber, Indsigt og alle Landets store Blade i deres Magt, medens Menigmandspartiet kun har nogle smaa Blade, der hverken kunne leve eller døe. De have i saa Henseende Alt, hvad der er Stort og Mægtigt i Landet, og skulde de da være bange for et Parti, der ikke har nogen af disse store Løstestænger? Jeg kan ikke forstaae, at de skulde være bange for et Parti, der savner disse mægtige Midler, der savner Alt, hvad der udfordres for ret at kunne organisere sig, der savner de Kundstaber, hvoraf de Andre ere i Besiddelse, og som savner den store og mægtige Indflydelse, som hine Partier have i saa høi en Grad. Dette Raisonnement kan jeg altsaa slet ikke lade gjælde. — Naar jeg nu spørger, hvad det er, der skal opnaaes ved at forandre Valgloven til Landstthinget, saa siger man, at der er en vis Klasse af Misfornøiede, der betragter sig som udelukket paa Grund af Valgloven, og som vi maae tilfredsstille ved at gjøre det muligt for dem ogsaa at komme i Betragtning i det offentlige Liv, og da navnlig i Repræsentationen. Hertil svarer jeg, at jeg ikke troer at tage fejl, naar jeg antager, at disse Misfornøiede, som man kalder dem, ere Landets største Grundbesiddere. Derom troer jeg, at Alle ville være enige, men hvorledes skulde den nye Valgmaade kunne tilfredsstille dem? Naar vi see, at der i Rigsraadets Landstthing er 72 pCt. Embedsmænd og Rangspersoner, og kun 12 á 14 pCt. større Grundbesiddere, troer man da, at en saadan Sammensætning vil tilfredsstille de større Grundbesiddere? Jeg troer, at man feiler deri; jeg troer, at man maa være ganske forunderlig uvidende om, hvad disse misfornøiede Medborgere med Villighed og Ret ville kunne forlange, naar der skulde indbrettes en Valglov, hvorved de skulde komme i Betragt-